

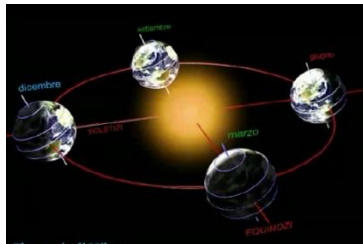
ΤΟ ΣΩΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΗΧΑΝΗ

Η Επιστημονική Αντιμεθοδολογία
στην πρόληψη και Θεραπεία έχει αποτύχει

«και όμως η Γη γυρίζει...» λέει ο Γαλιλαίος
“ **Η ιατρική δεν γυρίζει!**”

Κατά την εποχή του Μεσαίωνα οι δικαστές του Γαλιλαίου και ο περισσότερος κόσμος της Ευρώπης πίστευαν ότι η γη είναι ακίνητη και πως **ο Ήλιος είναι αυτός, που γυρίζει γύρω της.**

Ο Γαλιλαίος, λίγοι σοφοί και πολύ λίγοι λογικά σκεπτόμενοι άνθρωποι ήξεραν ακριβώς το αντίθετο, ότι δηλαδή **η Γη γυρίζει γύρω απ’ τον Ήλιο και εκείνος παραμένει ακίνητος.**

Αν και είχαν δίκιο, οι άνθρωποι αυτοί αποτελούσαν μία μικρή μειονότητα μέσα στο πνευματικό τέλμα του Μεσαίωνα.

Η πλειονότητα δηλαδή η μάζα πάντοτε συνηθίζει ν’ ακολουθεί τις κατεστημένες και κυρίαρχες απόψεις που συνήθως επικρατούν.

Ο κόσμος έχει την τάση ν’ αντιστέκεται στις αλλαγές και στις καινοτομίες. Αυτό ισχύει και για ένα μεγάλο μέρος της εκάστοτε επιστημονικής κοινότητας. Έτσι μία μεγάλη μερίδα επιστημόνων δεν θα μπορέσει ποτέ ν’ αποδεχθεί κάποιες παλιές ή νέες διαφορετικές θεωρίες, επειδή αυτές θα αντιπροσωπεύουν γι’ αυτούς κυρίως απώλεια ισχύος, χρήματος και γοήτρου.

Σήμερα, η κλασική Ιατρική και μαζί της ο δυτικός κυρίως κόσμος βρίσκονται μπροστά σ' ένα τεράστιο αδιέξοδο στην υπόθεση υγεία παρά τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις της Ιατρικής κοινότητας.

Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε το τι πραγματικά συμβαίνει θα πρέπει κατ' αρχήν να δούμε, **γιατί υπάρχει τέτοια μεγάλη έξαρση σε όλων των ειδών τις ασθένειες.**

Επίσης θα εξετάσουμε με λογική αλλά και με φιλοσοφική θεώρηση τις απόψεις που πρεσβεύει η σύγχρονη Κλασική Ιατρική σκέψη και τις μεθόδους θεραπείας που αυτή χρησιμοποιεί.

Η σύγχρονη ιατροφαρμακευτική μεθοδολογία

Η σύγχρονη κλασική σχολή ακολουθεί ένα και μοναδικό νόμο θεραπείας τον **«ενάντια εναντίους»**, αλλά όπως θα δούμε τον χρησιμοποιεί με λανθασμένο τρόπο. Κατά την κλασική περίοδο στην αρχαία Ελλάδα δύο νόμοι θεραπείας υπήρχαν και χρησιμοποιούνταν απ' τους αρχαίους ιατρούς, ο **«ενάντια εναντίους»**, και ο **«όμοια ομοίους»**, δηλαδή ο εναντιοπαθητικός (επίθεση στα συμπτώματα της ασθένειας) και ο ομοιοπαθητικός (ενίσχυση στα συμπτώματα της ασθένειας, που γίνεται με ασφαλή τρόπο.)

Ο πρώτος χρησιμοποιούταν περισσότερο για την **καταπράυνση των συμπτωμάτων** και λιγότερο για την θεραπεία των ασθενειών. Μάλιστα γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο έγινε και η αιτία διαμάχης μεταξύ των διαφόρων ιατρικών σχολών μέχρι και την πρώιμη Ρωμαϊκή περίοδο.

Ο δεύτερος χρησιμοποιούνταν κυρίως για την θεραπεία. Κατά την περίοδο του Μεσαίωνα η ιατρική υποβαθμίστηκε πολύ μέχρι την εποχή της Αναγέννησης και του Διαφωτισμού, αφού είχε περιέλθει στα χέρια των κληρικών όπου εξέπεσε σε δεισιδαιμονία και μαγανεία.

«Το φύσις νόσων ιατρός» και ο **«όμοια ομοίους»** δηλαδή ο ομοιοπαθητικός νόμος χάθηκε μέσα στα σκοτάδια του Μεσαίωνα, ενώ ο **«ενάντια εναντίους»** διασώθηκε και ήταν ο μόνος νόμος που χρησιμοποιήθηκε πλέον κατά κόρον για κάθε είδους θεραπεία. Κατά τις αρχές του 18^{ου} αιώνα η Ιατρική σχολή υιοθέτησε την **Καρτεσιανή θεωρία** σε συνδυασμό και με τη θεωρία των μικροβίων, που καθιέρωσε την ίδια περίπου περίοδο ο χημικός και βιολόγος Λουδοβίκος Παστέρ.

Έτσι, μέχρι σήμερα θεωρεί, ότι ο άνθρωπος είναι ένα ον φυσικοβιοχημικής υπόστασης, που κινείται μέσω ηλεκτρικών εγκεφαλικών και άλλων ερεθισμάτων και κατευθύνεται από ένα **σύνθετο είδος μηχανικής λειτουργίας.**

Το σώμα θεωρείται ως μία μηχανή που κάθε βλάβη της είναι αποτέλεσμα μίας συγκεκριμένης αιτίας.

Τα αίτια των ασθενειών βρίσκονται κυρίως εξωτερικά και προσβάλλουν σε κάποια χρονικά διαστήματα τον οργανισμό.

Δηλαδή ένας ιός είναι το αποτέλεσμα μίας γρίπης, ένα βακτήριο το αποτέλεσμα μίας μόλυνσης, ή ένας εξωτερικός επιβαρυντικός παράγοντας (π.χ. το κάπνισμα, η κακή διατροφή) το αποτέλεσμα ενός καρκινικού όγκου.

Έτσι, οι ασθένειες είναι μεμονωμένες φυσικές καταστάσεις ή κάποιο σύνολο καταστάσεων, που προσβάλλουν τοπικά κάποιο ιδιαίτερο σημείο του σώματος και θεωρούνται ως φυσικοχημικοί μηχανισμοί.

Αποτελούν μοιραίες καταστάσεις για τους ανθρώπους, που προκαλούνται από εξωτερικούς κυρίως παθογόνους και αλλεργιογόνους παράγοντες ξενιστές όπως μικρόβια, μύκητες, ιούς, βακτηρίδια κ.ά., ή από εσωτερικούς παράγοντες, που τους δημιουργεί ο οργανισμός μας από διάφορες σύνθετες και λανθάνουσες λειτουργίες του.

Οι ασθένειες χαρακτηρίζονται από συμπτώματα, που εμφανίζονται στο σώμα του ασθενούς. Αυτά είναι πόνοι, πυρετός, εμετοί, διάρροιες, εξανθήματα, φλεγμονές, κύστες, όγκοι κ.ά. Τα συμπτώματα αποτελούν την ίδια την ασθένεια και γι' αυτό πρέπει να θεραπεύονται.

Μερικές ασθένειες έχουν γενετική και κληρονομική προέλευση και μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά. Επομένως, αφού η υποτιθέμενη αιτιολογία και παθογένεια είναι ξεκάθαρες και βρίσκονται σ' ένα υλικό επίπεδο, έτσι και η θεραπεία είναι προκαθορισμένη πάλι στο επίπεδο αυτό.

Ας δούμε τώρα τις μεθόδους πρόληψης και θεραπείας της καθιερωμένης Ιατρικής σχολής:

Προληπτικά πρέπει να ξεκινάμε από τα παιδικά μας χρόνια και **να εμβολιαζόμαστε** από μικροί, ώστε να μην αρρωσταίνουμε καθόλου, ή αν αυτό συμβαίνει, να γίνεται με ήπιο τρόπο.

Ο εμβολιασμός λέγουν οι ιατροεπιστήμονες μας προστατεύει απ' την ενδεικνυόμενη αρρώστια μέσω των εξασθενημένων ιών που μπαίνουν στο σώμα μας, με σκοπό την δημιουργία αντισωμάτων. Επίσης προληπτικά θα πρέπει ν' αποφεύγουμε την επαφή με τους εξωτερικούς παράγοντες που προκαλούν τις ασθένειες (μικρόβια, βακτηρίδια κ.ά.) για να μην νοσήσουμε.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΩΝ.

Τα συμπτώματα των ασθενειών, επειδή απειλούν την υγεία μας και

την ζωή μας, πρέπει να τα εξαφανίσουμε με το χημικό οπλοστάσιο των φαρμάκων, με τα γνωστά «αντί» **χημικά φάρμακα και όλες τις άλλες «αντί» μεθόδους.**

Επίσης παρομοίως δηλαδή «αντί» θα πρέπει να δράσουμε και τοπικά, να εξοντώσουμε και να εξαφανίσουμε με κάθε τρόπο την ασθένεια με τα συμπτώματά της όπου κι αν βρίσκεται.

Δηλαδή να δηλητηριάσουμε την αρρώστια με διάφορα χημικά φάρμακα, να την κάψουμε με ραδιενεργές και άλλες ακτινοβολίες, ή να την ξεριζώσουμε με χειρουργική επέμβαση αφαιρώντας τους άρρωστους ιστούς, τους όγκους, τις κύστες, ή και με ακρωτηριασμό ακόμα πετώντας το μέρος ή το πάσχον όργανο που έχει προσβληθεί απ' την ασθένεια.

Τέλος υπάρχουν και οι διάφοροι εξειδικευμένοι ιατροί που απευθύνονται και στην κάθε συγκεκριμένη περιοχή του σώματος που νοσεί τοπικά (ωτορινολαρυγγολόγος, πνευμονολόγος, καρδιολόγος, νευρολόγος, δερματολόγος κ.ά.).

Το σύγχρονο ιατρικό επιστημονικό αδιέξοδο:

Επίθεση στον ίδιο τον άνθρωπο!

Εξετάζοντας όλα τα παραπάνω κάτω από το πρίσμα της φιλοσοφίας και της λογικής θα πρέπει να προβληματιστούμε αρκετά. Ο άνθρωπος δεν αποτελεί μία αποκλειστικά βιοχημική οντότητα, ούτε λειτουργεί ως μηχανή μέσω αυτόματων ερεθισμάτων.

Όταν νοσεί ένα μέρος νοσεί και το όλον και έτσι δεν μπορεί να υπάρξει θεραπεία μόνο σε τοπικό επίπεδο. Επίσης οι ασθένειες δεν είναι μοιραίες καταστάσεις που προκαλούνται από εξωτερικούς κυρίως παράγοντες και ούτε από εσωτερικές λανθάνουσες λειτουργίες.

Η ΑΝΤΙ-ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Το πολύ σοβαρό θέμα, που πρέπει να προσέξουμε είναι η «αντί» μεθοδολογία που χρησιμοποιεί η κλασική Ιατρική σχολή σε όλα τα επίπεδα.

Μέθοδος, που όπως θα δούμε στρέφεται εναντίον της ίδιας της υγείας μας, της υπόστασής μας και ουσιαστικά εναντίον της

ίδιας της ζωής μας. Και φυσικά θα αναρωτηθούμε όλοι μας. Γιατί να συμβαίνει αυτό;

Επειδή η επιστημονική αντιμεθοδολογία δεν απευθύνονται στην πραγματική αιτία-ασθένεια, ώστε να λειτουργήσουν ως αντίδραση-αντιρρόπηση στην αιτία αυτή, παρά απευθύνονται στην θεραπευτική αντίδραση, που σοφά γίνεται απ' το ανοσοποιητικό σύστημα ενός οργανισμού, σταματώντας την!

Διότι η αντίδραση ενός οργανισμού (πυρετός, φλεγμονή, πόνος, εμετός και τα διάφορα άλλα συμπτώματα) δεν είναι η αρρώστια που έχει πλήξει τον οργανισμό, παρά η θεραπευτική αντίδρασή του, που δημιουργεί το ανοσοποιητικό του σύστημα για να θεραπευτεί απ' την πραγματική αρρώστια.

Επομένως κάθε **«αντί» προσπάθεια** που γίνεται απ' το επιστημονικό νόμιμο ιατροθεραπευτικό σύστημα, γίνεται εναντίον των συμπτωμάτων της ασθένειας και όχι εναντίον της πραγματικής αιτίας-ασθένειας.

Κατ' αυτόν τον τρόπο επέρχεται εξουδετέρωση της θεραπευτικής αντίδρασης του οργανισμού και όχι της ασθένειας!

Αποτέλεσμα είναι να ενισχύεται η πρωταρχική αιτία-ασθένεια, που δεν θεραπεύτηκε και να δημιουργείται ταυτόχρονα μία νέα ανόμοια ασθένεια τελείως διαφορετική από την πρωταρχική, αυτή των φαρμάκων.

Νέο-Ιπποκρατική Σχολή